

er, at Helbredelsesanstalten for Sinds svage i Nørrejylland i sin Tid ikke fik sit Laan rentefrit — det vil sige de egentlige Bygningsomkostninger, — det, som har været rentefrit, er kun de løbende Udgifter for et Aar, som i det paafølgende Aar igjen skulle refunderes. — Justitsministeren gjør mig i dette Dieblif opmærksom paa, at der i den særlige Lov for Helbredelsesanstalten i Østifterne udtrykkeligt staaer, at Forskuddet skal være rentebærende, men det er af den samme Grund, fordi Helbredelsesanstalten i Nørrejylland fik sin Grundlæggelses-Capital ikke rentefrit, men rentebærende. Den Omstændighed, at der staaer i den særlige Lov, at det skal være rentebærende og ikke rentefrit, vil imidlertid ikke absolut være til Hindrer for, at man i Finantsloven kunde bestemme om igjen. Saaledes som Sagen imidlertid nu foreligger, hvor der ikke er Spørgsmaal om, at Laanet kan bevilges som rentefrit, men kun Spørgsmaal, om det rentebærende Laan, der bevilges, skal posteres i Lighed med Statsactiverne i Almindelighed, eller som en Kongeriget særligt vedkommende Udgift, saa vil Spørgsmaalet om dette Alternativt altsaa ikke kunne komme under Afstemning for Diebliffet.

Ordføreren: Det er fuldkommen rigtigt, at, dersom det Vædringsforslag bliver vedtaget, saa vil Folgen deraf være, at Activerne ogsaa ville blive deelte, baade de, som ere fælles, og de, som ere særlige; det er Noget, Udvalget ikke har overset, men de Ulemper, som kunde flyde deraf, synes at være ubetydelige. Derimod er der en Omstændighed, som synes at være af temmelig stor praktisk Bigtighed, og som navnlig har bestemt Udvalget til at stille dette Vædringsforslag, nemlig, at det synes besynderligt, at de andre Landsdele ved et Laan, selv om det er rentebærende, skulle bidrage til at staae os de Bygninger, som udelukkende ere til vor eget Færv. Jeg troer, at man tør antage, at Finantsforfatningen i de andre Landsdele ikke er i den Grad blomstrende, at det skulde være dem særdeles behageligt at yde Bidrag til Formaal, hvoraf de selv aldeles ikke høste nogen Nytte. Hensigten med Udvalgets Forslag har kun været den, at undgaae enhver Skygge af at ville kaste Byrden, der vedkomme

os alene, over paa de andre Landsdele. Den Ulempe, som den ærede Finantsminister har fremhævet, er vistnok saa ubetydelig, at der aldeles ikke behøves at tages Hensyn dertil; om dette Laan er rentefrit eller rentebærende, gjør i den Henseende aldeles Intet til Sagen.

Finantsministeren: Ja, hvad Hensynet til de andre Landsdele angaaer, da vil man jo kunne komme dem imøde ved at gjøre Gjengæld og forstrække dem med rentebærende Beløb til Udgifter, som der maatte ønskes afholdte; men derom er der jo for Diebliffet ikke Spørgsmaal. Hvad Realiteten af Sagen angaaer, da anseer jeg det for temmelig ligegyldigt, om man bruger den ene eller den anden Form; thi man kan godt holde et affondret Bogholderi for det Slags Udgifter.

Da Ingen iøvrigt begjærede Ordet, gif man over til Afstemning, hvorved:

1) Justitsministerens Forslag til § 26 (tiltraadt af Udvalget):

Følgende Post optages:

B. Rentebærende Laan til Communer og offentlige Foranstaltninger:

Til Opførelsen af en Helbredelsesanstalt for Sinds svage i Østifterne, Kongerigets Andeel $\frac{2}{5}$ af 30,000 Rbd. . . 18,000 Rbd. vedtoges eenstemmigt med 68 Stemmer.

2) Udvalgets Forslag: at den saaledes bevilgede Udgiftspost overføres til § 35, hvor den betegnes med: 8. istedetfor B. vedtoges med 65 Stemmer mod 5.

Formanden: Jeg skal hermed slutte Forhandlingerne for i aften og angive Dagsordenen for næste Møde, som vil blive afholdt imorgen Kl. 1, saaledes:

1) Finantsministeren forelægger: Forslag til Lov om Tillægsbevilling for Finantsaaret 1853—54.

2) Fortsættelse af 3die Behandling af Finantsloven.